

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/123/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317206170
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8317206170.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: P., zastúpený JUDr. Ing. Renáta Vorobeľová, Lipová 1, 066 01 Humenné, proti žalovanému: F., o zaplatenie 550,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 20.6.2019, č.k. 15C/36/2017 - 89 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 550,- eur s 8 % úrokom z omeškania ročne od 19.4.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobcovi priznáva právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na súdu prvej inštancie dňa 24.5.2017 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 550,- eur s príslušenstvom titulom poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovanému, a to konkrétne dňa 3.4.2017, pričom žalovaný bol aj poučený v zmysle ust. § 6 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti. Za zdravotnícke ošetrenie sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 550,- eur do dňa 18.4.2017. Do podania žaloby žalovaný žalobcovi sumu za predmetné zdravotné ošetrenie neuhradil.

2. Okresný súd Humenné ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu zamieta.

II. Súd priznáva žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 6 ods. 1, § 3 ods. 5, 6, 7 zákona č. 577/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti a službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, podľa ust. § 153 Civilného sporového poriadku a ust. § 7 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a prílohami, poučením a informatívnym súhlasom, platobným rozkazom, zisťovaním pobytu, pojednávaním, odvolaním, vyjadrením žalobcu k odvolaniu, uznesením odvolacieho súdu, zdravotnou dokumentáciou žalovaného, cenníkom a zistil, že dňa 3.4.2017 žalovaný pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti podpísal u žalobcu poučenie a informovaný súhlas, ktorým bol okrem iného

poučený o výške úhrady za úkon zdravotnej starostlivosti, ktorého suma bola stanovená na sumu 550,- eur. Žalobca špecifikoval jednotlivé úkony až dňa 26.3.2019 na pojednávaní, keď doložil zdravotnú dokumentáciu žalovaného a cenník služieb. Stalo sa tak však až skoro 2 roky po zdravotných úkonoch, ktoré boli realizované dňa 3.4.2017 a dňa 7.4.2017, a teda žalobca si nesplnil túto povinnosť bezprostredne po realizovaní zdravotných úkonov, čím podľa názoru súdu prvej inštancie porušil zákon č. 554/2004 Z.z. a navyše neuplatnil prostriedky procesného útoku v zmysle Civilného sporového poriadku včas. Jednotlivé sumy za stomatologické výkony po spočítaní podľa súdu prvej inštancie tvorili sumu 764,- eur, ktorú žalobca nekonkretizoval a táto suma nie je zhodná so sumou istiny, ktorú si žalobca v spore uplatňuje vo výške 550,- eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie, táto skutočnosť iba potvrdzuje svojvoľu žalobcu pri vyčíslňovaní zdravotných úkonov.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil tak, že rozhodol rozsudkom dňa 17.4.2018 č.k. 15C/36/2017-36 tak, že žalobe vyhovel. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolanie a Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením č.k.: 3Co/143/2018-56 dňa 13.12.2018 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd upozornil na znenie uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, na povinnosť ošetrojúceho lekára uviesť pacientovi konkrétne úkony bezprostredne po ich poskytnutí podľa § 3 zák. č. 554/2004 Z.z. a na dôvod, pre ktorý sa úkony poskytované na základe verejného zdravotného poistenia plne uhrádzali poisťovcom. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Určitosť prejavu vôle uznať dlh musí byť čo do dôvodu a výšky, a zároveň prísľub dlh zaplatiť v obsahu listiny. Nestačí teda, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, prípadne veriteľovi, ktorému bol adresovaný, bol jasný dôvod uznávaného dlhu, jeho výška aj prísľub zaplatiť, ak to nie je poznateľné z textu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Na základe uvedeného odvolací súd posúdil predmetné uznanie dlhu, ktoré predstavuje súčasť Poučenia a informovaného súhlasu pacienta ako neplatný právny úkon uznania dlhu z dôvodu, že z predmetnej listiny jasne a určite nevyplýva právny dôvod, na základe ktorého dlh vznikol, teda v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je takýto úkon neplatný, pričom sa jedná o absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti bez potreby uplatnenia námietky neplatnosti. Keďže odvolací súd tento úkon „Poučenie informovaný súhlas“ považoval za neplatný, súdu prvej inštancie neostávalo iné, než ho považovať tiež za neplatný. Keďže podľa § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a na základe vyššie uvedeného má súd zato, že podpísanie úkonu „Poučenie a informovaný súhlas“ zo dňa 3.4.2017 nebolo uznaním dlhu žalovaného. Keďže žalovaný v čase zdravotného úkonu nevedel za čo mu žalobca ako ošetrojúci lekár vyčíslil dlh za ošetrovanie 550,- eur a neuznal nijako tento dlh v čase úkonu, resp. bezprostredne po úkone, nebol povinný ho žalobcovi zaplatiť. Na tomto základe súd žalobu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci na základe toho, že žalobca nemal vo veci úspech a žalovaný úspech mal, preto mu nárok na náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu proti žalobcovi.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý mal za to, že žalovaný na základe poučenia a informovaného súhlasu uznal svojim podpisom dlh, ktorý v stanovenej lehote neuhradil. V tomto sa uvádza, že za ošetrovanie je žalovaný dlžný 550,- eur, ktoré uhradí do 18.4.2017. Pri všetkých úkonoch, ktoré žalobca u žalovaného vykonal, asistovala L. A., nar. X.X.XXXX, ako zubná asistentka. Žalobca u žalovaného vykonal zdravotnú starostlivosť v nasledovnom rozsahu: Q.. Žalobca informoval žalovaného o vyššie popísaných úkonoch za osobnej prítomnosti asistentky a žalovaný vyslovil s týmto súhlas. Žalovaný u žalobcu nikdy nevykonal reálnu reklamáciu vykonaných zdravotných úkonov. Žalobca na pojednávaní dňa 26.3.2019 špecifikoval jednotlivé úkony a doložil zdravotnú dokumentáciu žalovaného a takisto aj cenník služieb. Žalobca predložil aj stomatologické snímky úkonov, ktoré boli žalovanému vykonané. Prvostupňový súd zamietol žalobu z toho dôvodu, že podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný neuznal nijako dlh voči žalobcovi v čase úkonu, resp. bezprostredne po ňom, a preto nebol povinný dlžnú sumu žalobcovi zaplatiť. Toto odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie sa nezakladá na pravde, pretože žalobca bezprostredne pri vykonaní jednotlivých úkonov oboznamoval žalovaného s týmito úkonmi a z tohto dôvodu podľa názoru žalobcu aj žalovaný dlh uznal. Podľa názoru žalobcu bol dostatočne preukázaný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 550,- eur s príslušenstvom,

pretože v konaní je nesporné, že žalovanému bola poskytnutá zdravotná starostlivosť a ohľadom tejto skutočnosti bol súdu predložený dôkaz, a to čestné vyhlásenie zdravotnej stomatologickej sestry, snímky z vykonaných zdravotných úkonov a popis úkonov, ktoré boli vykonané. Zároveň žalovaný nikdy nepoprel a nespochybnil, že žalobca vykonal úkony, za ktoré mal žalovaný zaplatiť a navyiac žalovaný dlh vo výške 550,- eur voči žalobcovi uznal. Žalovaný nikdy reálne nepoprel vykonanie žalobcom opísaných a preukázaných zdravotníckych úkonov. Keďže tieto boli žalovanému poskytnuté a ten za nich do dnešného dňa nezaplatil, podľa názoru žalobcu sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu.

8. K žalobcom podanému odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Súd prvej inštancie vo veci prvotne rozhodol rozsudkom zo dňa 17.4.2018, č. k. 15C/36/2017 - 36, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 550,- eur s 8 % úrokom z omeškania ročne od 19.4.2017 do zaplatenia a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/143/2018 - 56 zo dňa 13.12.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď sa nevysporiadal s platnosťou, resp. neplatnosťou uznania dlhu. Právne vec posúdil ako uznanie záväzku a v dôsledku toho následne neposudzoval nárok žalobcu ako pohľadávku na zaplatenie sumy 550,- eur titulom úhrady za poskytnuté úkony zdravotnej starostlivosti a následne z dôvodu uznania ani nevykonal dokazovanie. V inštruktívnej časti odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove bola stavená úloha súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať uplatnenými nárokmi žalobcu s prihliadnutím na skutočnosť, že uznanie dlhu v listine označenej ako poučenie a informovaný súhlas je absolútne neplatným právnym úkonom, teda bude nevyhnutné doplniť dokazovanie navrhnuté stranami sporu na preukázanie žalobcom uplatneného nároku, vyhodnotiť všetky dôkazy postupom podľa ust. § 191 Civilného sporového poriadku a prijať spoľahlivý záver z vykonaných dôkazov. Súd prvej inštancie si nesprávne vyložil vyššie uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, keď v zásade konštatoval, že podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k platnému uznaniu dlhu, nebol žalovaný povinný žalobcovi predmetnú sumu uhradiť. Súd prvej inštancie opomenul zohľadniť vykonané dokazovanie navrhnuté stranami sporu na preukázanie žalobcom uplatneného nároku tak, ako to odvolací súd v inštruktívnej časti svojho odôvodnenia uviedol. Odvolací súd vo svojom prvom zrušujúcom rozhodnutí iba konštatoval, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s platnosťou, resp. neplatnosťou uznania dlhu riadne a sumu 550,-eur titulom náhrady za poskytnuté úkony zdravotnej starostlivosti priznal na základe inštitútu uznania dlhu. Tu odvolací súd konštatoval, že predmetné uznanie dlhu, ktoré predstavuje súčasť poučenia a informovaného súhlasu pacienta, vyhodnotil ako neplatný právny úkon uznania dlhu z dôvodu, že v predmetnej listine jasne a určite nevyplýva právny dôvod, na základe ktorého dlh vznikol. Tento úkon odvolací súd považoval za neplatný, pričom sa podľa názoru odvolacieho súdu jedná o absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti bez potreby uplatnenia námietky neplatnosti. Uvedená skutočnosť však v žiadnom prípade nebránila súdu prvej inštancie, riadne vykonať dokazovanie ohľadne poskytnutých úkonov zdravotnej starostlivosti v celom rozsahu. Tu možno konštatovať, že samotný žalobca na pojednávaní konanom dňa 26.3.2019 špecifikoval jednotlivé úkony a doložil zdravotnú dokumentáciu žalovaného spolu s cenníkom služieb. Žalobca predložil aj stomatologické snímky úkonov, ktoré boli žalovanému vykonané. Rovnako žalobca presne a podrobne špecifikoval všetky úkony, ktoré u žalovaného, v rámci stomatologickej zdravotnej starostlivosti, vykonal.

11. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí taktiež nesprávne aplikoval ust. § 153 Civilného sporového poriadku, keď skonštatoval, že žalobca špecifikoval jednotlivé úkony až dňa 26.3.2019 na pojednávaní, teda až dva roky po zdravotných úkonoch a z tohto dôvodu súd prvej inštancie aj vyhodnotil, že žalobca neuplatnil prostriedky procesného útoku v zmysle Civilného sporového poriadku včas. V danom prípade je z pohľadu odvolacieho súdu potrebné konštatovať nasledovné. V inštruktívnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu sa nachádza konkrétny pokyn pre súd prvej inštancie na vykonanie

dokazovania. Za daných okolností nemožno vyhodnotiť, že došlo k neskorému uplatneniu prostriedkov procesného útoku. Napriek tomu, že súd prvej inštancie pred zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu ukončil dokazovanie, bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené ako celok. Z tohto dôvodu pokračuje dokazovanie v kontradiktórnom sporovom konaní, ako keby ukončené nebolo. Nemožno vyhodnotiť predkladanie listinných alebo iných dôkazov stranou sporu po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu ako oneskorené, ale práve naopak, ako rešpektovanie inštruktívneho odôvodnenia odvolacieho súdu stranou sporu vykonávajúcou procesný útok, na ktorý má priamo nadväzovať aj vyhodnocovanie dôkazov predložených pri tomto procesnom útoku. V danom prípade súd prvej inštancie pochybil, keď sa pri zamietnutí žaloby oprel iba o čiastočné odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý vyhodnotil uznanie dlhu ako neplatný právny úkon. Následne v prebiehajúcom konaní už nezohľadňoval ďalšie dôkazy predkladané žalobcom na preukázanie výšky a dôvodov ním uplatneného nároku. Po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie bol vo veci na deň 26.3.2019 vytyčený termín pojednávania, na ktorom boli aj predložené všetky vyššie uvedené listinné dôkazy samotným žalobcom. Tu možno vyhodnotiť, že tieto po rozhodnutí odvolacieho súdu boli predložené na prvom riadnom pojednávaní, ktoré sa od zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie konalo (po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom bolo pojednávanie vytyčené ešte na deň 26.2.2019 avšak toto sa nekonalo). Z tohto dôvodu nemožno vyhodnotiť, že tieto listinné dôkazy neboli súdu prvej inštancie predložené včas, ako prostriedok procesného útoku. Uvedené platí aj s náhľadom na bremeno tvrdenia, ktorého obsah sa počas celého konania u žalobcu nemenil. Doloženie ďalších listinných dôkazov žalobcom len presnejšie a presvedčivejšie preukazovalo substancované skutočnosti z obdobia pred vydaním pôvodného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené.

12. Vzhľadom na žalobcom predložené listinné dôkazy, tak ako sú vyššie uvedené, možno konštatovať, že napriek skutočnosti, že uznanie dlhu odvolací súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, v konaní pred súdom prvej inštancie prebehlo dokazovanie v rozsahu, ktoré plne preukazuje žalobcom uplatňovaný nárok vo výške 550,- eur s príslušenstvom a tento je aj dôvodný napriek skutočnosti, že k uznaniu dlhu zo strany žalovaného nedošlo.

13. Vzhľadom na ust. § 390 Civilného sporového poriadku odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a to v zmysle ustanovenia nielen § 390 Civilného sporového poriadku, ale aj ust. § 388 Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že dokazovanie pred súdom prvej inštancie bolo dostatočné, pričom súd prvej inštancie iba dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, odvolací súd nemusel dokazovanie dopĺňať vykonaním ďalších dôkazov.

14. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, keď odvolanie žalobcu bolo vyhodnotené ako dôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov celého konania (konania pred súdom prvej inštancie, ako aj konania pred odvolacím súdom) žalobcovi voči žalovanému v plnom rozsahu, a to v zmysle ust. § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).